

Majális, multság ... Aztán alkonyattal
Elhal a muzsika, halkabbá lesz a dal.
S mire a fák fölé a telt hold is feljő,
Haza tér a sereg, csöndes lesz az erdő.
Csak a lacikonyhán hangzik némi ének
S mintha csobolyóba bort töltögetnének:
Egyre csurran, csobban ... s amint elhal a nesz,
Megszólal a gazda: "ép negyven liter lesz!"

"Tizenkét óra kén' ... hogy elpityizáljam
Úgy a kedvem szerint s a magam módjával."
Szólt az egyik csapos. "Én tízzel beérem
S erre fogadásul lekötném a bérem!"
Dupláz rá a másik. "Nekem nyolc is elég,
Hogy tisztán láthassam a hordó fenekét!"
Morgott a harmadik. "No hát csak igyátok,
Szólt nekik a gazda, jól megszolgáltátok.
Magam elfáradtam, egyet alszom addig,
Míg a szekér megjön. Akkorra pitymallik."

Azok neki fogtak ... ittak ... dikcióztak,
Álmát mind elverték harkálynak, rigónak.
Ivott úgy és annyit, ahogy kiki szokta
De hogy mennyit? ... Azt már nem ütötték dobra.
Az utolsó pohár éppen akkor telt meg,
Mikor a szekerek hozzájuk érkeztek.

Fölébredt a gazda sokáig tűnődve,
Vajjon meddig aludt ... kérdezték is tőle ...
"Hát, ha úgy ittatok, ahogy fogadtátok:
Megmondom én tüstént, nem is kell órátok."
Szólott s egy-kettőre készen volt a száma,
Nézték a csaposok szörnyűkép csodálva.

*

No ki lesz a mester, ki rendén számolva:
Hány óra telt el így ... pontosan megmondja !?